

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 23-a după Rusalii

Arhimandrit Cleopa ILIE

De la primii oameni până la sfârșitul veacurilor, toți suntem într-o neîncetată luptă cu diavolii, cu duhurile răutății, care încearcă fără odihnă să ne stăpânească, să ne tragă în adâncul iadului.

Pe unii oameni îi chinuiesc cu îngăduința lui Dumnezeu numai în trup, cum sunt cei demonizați și epileptici. Pe aceștia Biserica Ortodoxă îi vindecă, atât truște cât și sufletește, prin rugăciuni speciale numite exorcisme.

Al doilea fel de demonizați sunt cei stăpâniți de duhul mândriei, adică sectanții care luptă pe față împotriva Bisericii, a Ortodoxiei și dezbină pe mulți creștini, răstălmăcind Sfânta Scriptură. Aceștia sunt mult mai greu de vindecați din cauză că sunt stăpâniți de cei mai răi diavoli, ai mândriei și neascultării. Dar dacă își recunosc păcatele și le mărturisesc la preoți și se roagă mai mult pot fi eliberați de duhul mândriei și al neascultării.

Însă cei mai numeroși oameni demonizați sunt cei stăpâniți de patimi cumplite, cum sunt bețivii, desfrânații, ucigașii, vrăjitorii, iubitorii de averi și cei robiți de ură și răzbunare. Toți aceștia pot fi izbăviți de robia diavolului și a patimilor care îi țin legați cu lanțul deprinderii, numai dacă vor veni de bunăvoie la biserică, dacă vor să-și mărturisească păcatele la duhovnici iscușiți și dacă își fac canonul de pocăință dat. Fără acestea, adică fără spovedanie, căință și părăsirea păcatelor care îi robesc, nimeni din acești oameni demonizați, bolnavi la suflet și la trup, nu se pot elibera de patimi, de diavoli și de osânda iadului.

Grija noastră, frații mei, este să facem voia lui Dumnezeu și să împlinim poruncile Lui, cu toată credința și râvnă. La aceasta ne ajută harul Duhului Sfânt, ne ajută sfinții îngeri și toți sfinții, în frunte cu Maica Domnului, care se roagă neîncetat pentru noi. Să fugim de păcate ca de moarte, căci prin ele, pierdem harul lui Dumnezeu și în locul lui intră duhul diavolului.

Să ne rugăm Mântuitorului Hristos să alunge patimile și duhurile rele din noi, să ne ierte păcatele, să ne vindece bolile și să ne facă locașuri ale Preasfintei Treimi. Amin.

Slujbele Bisericii

De ce aprindem lumânări pentru cei adormiți?

Nicolae PINTILIE

Din cele mai vechi timpuri, omul a fost iubitor și căutător al luminii. Încă din Antichitate, operele poetice, dar și cele filosofice vorbesc despre lupta dintre lumină și întuneric. Lumina solară, mai apoi și cea artificială au fost asociate cu binele, cu fericirea și chiar cu ideea de divinitate. În mod magistral, textul Sfintei Scripturi vorbește despre Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ca fiind „lumina lumii” – „Eu sunt lumina lumii, cel ce vine după Mine nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12).

De la Hristos, „lumina lumii”, la lumina smerită a lumânării, creștinismul a văzut mereu taina întrupării Mântuitorului. În mod practic, cu siguranță Iisus și apoi Sfinții Apostoli au folosit în adunarea euharistică lumânări, pentru ca încăperea să fie luminată. Având în vedere faptul că Cina cea de Taină a avut loc în timpul nopții, alături de primele mese euharistice ale primilor creștini, lumânarea a intrat cu ușurință în cultul liturgic. În secolul al II-lea, în prima descriere a slujbei de seară, ni se vorbește despre faptul că miezul slujbei era constituit de venirea preotului cu o lumânare aprinsă în mijlocul adunării, rostindu-se: „Lumina lui Hristos luminează tuturor”.

În cursul istoriei, lumânarea și lumina ei caldă au ajuns să fie folosite în toate slujbele Sfintei Biserici. Practic, nu există serviciu liturgic care să fie oficiat fără măcar o lumânare aprinsă.

Se aprind lumânări la toate slujbele, de la botez, la cununie, la îngropare, parastase, sfințiri și binecuvântări – lumina lumânării reprezentând lumina cea veșnică și neînserată a Împărăției lui Dumnezeu. Dincolo de practica liturgică, mai există un aspect al aprinderii lumânărilor. Creștinii, încă de la început, au aprins lumânări în sens de rugăciune și jertfă – lumânarea mistuindu-se puțin câte puțin, spre slava lui Dumnezeu.

Cultul celor adormiți este legat de aprinderea lumânărilor. După obiceiul încetățenit, celui căruia i se pregătește să treacă în lumea veșniciei i se pune o lumânare în mână, apoi la capul lui se aprind mai multe lumânări în sfeșnic. Prescure și pomelnicul, coliva, colacul și celelalte jertfe datorite pentru sufletul său, toate se împart cu lumânări aprinse.

Din punct de vedere simbolic, aprindem și împărțim lumânări pentru că acestea reprezintă întruchiparea fizică a rugăciunii noastre pentru sufletul celui adormit întru viața cea veșnică.

Sursa: doxologia.ro

Pe credința ortodoxă se fundamentează toată fericirea.”

Starețul Macarie de la Optina

Tradiții

Pâinea și sarea în tradiția românească

Otilia BĂLINIȘTEANU

În tradiția creștin-ortodoxă, **pâinea este simbolul vieții**, pe care omul i-o oferă lui Dumnezeu. Aceste valențe sacre s-au transmis, de altfel, și în tradiția populară, pâinea în sine însemnând viață. Și nu putem să exemplificăm mai bine acest simbol decât gândindu-ne la modul în care și acum, ca și odinioară, se pregătesc femeile din satele Moldovei să facă pâinea: în haine curate, cu broboada schimbată, frământând cu grijă aluatul, în covata de lemn, cu făina cernută, cu apă curată, de izvor, adăugând drojdia care va da viață aluatului, îl va face să crească, primenind apoi tăvile și cuptorul, făcând semnul crucii înainte de a o pune la copt și, în fine, pregătind un ștergar alb, pe care va fi așezată pâinea aburindă. „Grâul este cinstea mesei, iar păpușoiul e hrana casei”, spunea folcloristul Simeon Florea Marian, referindu-se la rolul de căpătâi al pâinii.

Cinstirea pâinii constituie încă un ritual sacru în satele Moldovei. Nu veți vedea nici

un bătrân din această parte de țară care să nu te muștruluiască aspru dacă te va vedea aruncând pâinea rămasă de la masă sau chiar firimiturile. Să nu uităm, de asemenea, comportamentul oamenilor satului în fața pâinii proaspete puse pe masă: cel mai în vârstă, stălpul casei, sau mama copiilor face semnul crucii deasupra pâinii și abia apoi o frânge și o împarte, simbol transferat mai apoi și către mămăligă, ca un substitut al pâinii celei „de toate zilele”, care se taie cu ața în patru, în formă de cruce. „Prima bucățică (mai ales din pâinea de grâu nou) este considerată ofrandă pentru cei morți și trebuie aruncată ritual pentru aceștia. Ultima, numită și «bucățica norocului», «bucățica puterii», concentrează, în gândirea populară, o putere magică de influențare a viitorului copiilor, dar și al adulților” (etnologul Ofelia Văduva - Magia darului).

Grânele, făina, aluatul și în cele din urmă pâinea sunt încărcate de o simbolică pe cât

de veche, pe atât de prezentă în lumea satului, fiind, după caz, semn de bucurie, rodnicie, belșug, puritate. Luând diferite forme, pâinea îl însoțește pe om de-a lungul vieții, în momentele de bucurie, dar și la ne-caz. Iar acest lucru este vizibil și astăzi în comunitățile tradiționale, în diverse momente de peste an.

Astfel, dacă la nuntă **colacul** (o formă arhaică a pâinii) este semn de bucurie, la înmormântare colacul semnifică trecerea omului prin viață, închiderea ciclului vieții și un pod de trecere către lumea de dincolo. „Pâinea, întruchipare a hranei esențiale, semnifică trupul și se asociază vieții active. Românii privesc pâinea ca pe o ființă vie, fiind chiar întruchiparea lui Dumnezeu, astfel că era așezată la loc de cinste pe masă, învelită într-un ștergar alb și curat, lângă icoană”, susține Marcel Lutic, etnograf în cadrul Muzeului Etnografic al Moldovei de la Iași.

Un obicei încă întâlnit în satele din Moldova, dar și din zona Bucovinei este **colăcăria**, adică ducerea colacilor nașilor de către finii cununați sau de către părinții finilor botezați. Acești colaci cu caracter ritual au o semnificație anume. Se crede că așa cum acești colaci sunt mari, rotunzi și frumoși, așa va fi și viața celor cununați sau botezați.

Sarea - „mama lui Dumnezeu”

Aceleași atribute sacre le-a avut și le are și în zilele noastre și **sarea**, în satele Moldovei. Deloc întâmplător, se spune în popor că atunci când scapi sare pe jos e „a ceartă”, aceasta fiind un element de mare preț în viața de zi cu zi. De aici și zicala „ca sarea în bucate”, sugerând acel lucru despre care se spune că este indispensabil în anumite situații, așa cum, fără sare, bucatele nu au gust.

Adăugarea sării în aluatul pentru pâine sporește și mai mult valențele sale simbolice. „Adăugarea sării, personificată în unele credințe populare ca «mamă a lui Dumnezeu» sau sfântă (numită sfânta dreptate), este de natură să mărească puterile magico-rituale ale pâinii”. (Ofelia Văduva)

De altfel, **sarea alăturată pâinii constituie poate cel mai vechi obicei de ospitalitate al românilor**, care, încă din vechime, își întâmpinau oaspeții cu pâine și sare, în semn de dragoste, de bunătate și de respect.

Sursa: doxologia.ro

„Părinte, eu nu mai vin niciodată la biserică...”

Un tânăr merge la preotul paroh și îi spune:

- Părinte, eu nu mai vin niciodată la biserică.

Preotul îl întreabă:

- Poți să-mi spui care este motivul?

Tânărul îi răspunde:

- Dumnezeu! Aici văd o femeie care bârfește despre altă femeie; domnul din față nu citește bine; cei din cor se ceartă încontinuu; în timpul Liturghiei oamenii butonează telefonul mobil; fără să mai aduc în discuție și comportamentul egoist al persoanelor după ce pleacă de la biserică...

Preotul îi spune:

- Ai dreptate. Dar înainte de a părăsi definitiv Biserica, aș vrea să-mi faci o favoare. Ia, te rog, acest pahar plin cu apă și înconjoară de trei ori biserica, fără să verși nicio picătură de apă din pahar. După poți pleca.

„Doar atât?” - s-a întrebat tânărul.

A făcut cele trei ture, așa cum i-a cerut preotul. După ce a terminat, i-a spus:

- Părinte, am făcut.

Preotul l-a întrebat:

- În timp ce înconjurai biserica cu paharul în mână, ai observat vreo persoană care o bârfea pe alta?

Și tânărul:

- Nu.

- Ai văzut persoane care butonau telefonul?

Tânărul:

- Nu.

- Știi de ce? Erai concentrat asupra paharului pentru a nu vărsa apa. Și vezi... în viața noastră e la fel. Când inimile noastre se concentrează pe Iisus Hristos, nu mai avem timp să ne uităm la greșeliile oamenilor. Cei care părăsesc Biserica din cauza creștinilor ipocriți, cu siguranță că niciodată nu au intrat în ea pentru Iisus.

Să învățăm din pilde

